

Сценарій святкового заходу, присвяченого Т.Г. Шевченку

I частина

На сцені – рушник і вислів “Не одцурайтеся своєї мови...”. Біля сцени на столі рушник, портрет Шевченка, квіти.

Ведучий 1:

Шановні гості! Запрошуємо вас у царство мудрого й красивого, правдивого й цінного, сильного й ласкавого, доброго й мужнього слова. Поезія – це вогник, схожий на полум'я свічки, що запалює душу людини. *(Запалює свічку).*

Ведучий 2:

Хай палає свічка. Хай палає, Поєднає нас вона в цей час. Друзів голоси нехай лунають, Слово й музика нехай єднають нас.

(Звучить мелодійна музика та вірш М.Бригільського).

Учень 1:

Мова українська – то Шевченка слово, Лесі Українки і Марка Вовчка.

Учень 2:

Мова українська – то дарунок Бога, Це барвисте слово генія Франка.

Учень 1:

Мова українська – це і степ широкий, Це сади вишневі, і гаї, й ліси.

Учень 2:

Мова українська – океан глибокий Мудрості народу – вічної краси.

Учень 1:

Мова українська – берегиня наша, Пісня материнська, голос немовлят.

Учень 2:

Мова українська – це достатку чаша І найбільше свято із відомих свят.

(Український танок).

Ведучий 1:

Рідна мово! У тобі щедрість віків і пам'ять тисячоліть, неосянна душа народу і безсмертя його.

Ведучий 2:

Духовним батьком, творцем і рятівником української мови й всієї нації став Великий Кобзар – Тарас Шевченко.

То була дивовижна зоря. На убогу і світом забуту, Щоб її до життя повернути, Бог послав Кобзаря.

Ведучий 1:

Дякуємо Богу святому, що живемо не в такий вік, коли за слово правди людей на хрестах розпинали або на кострах палили. Не в катакомбах, не в вертепах зібралися ми славити великого чоловіка за його науку праведну: зібрались ми серед білого дня і всією громадою складаємо йому щирю дяку за його животворне слово.

Учень 1:

Щовесни, коли тануть сніги І на рясті засяє веселка, Повні сил і живої снаги Ми вшановуєм пам'ять Шевченка.

Учень 2:

Ти, Тарасе, сьогодні Нас зібрав до купи. І зійшлися у цій залі Шевченка онуки.

Учень 3:

Хліб і сіль тобі, Тарасе, Сьогодні підносимо... *(Виносять хліб-сіль, кладуть біля портрета)* Вшанувати цю гостинність Оплесками просимо.

Учень 4:

Ти зорею сяєш у прийдешнім віку, Сходиш хлібом духовним на яр-рушнику. У розкриллі земних і заобрійних трас Височієш над світом, великий Тарас.

Учень 5:

Твій голос – повнить пшеничний колос, Бо те, за що ми жили й боролись,

Твій сон щасливий, зоря твоя, Велика, вольна, нова сім'я...

(Український танок).

Ведучий 1:

Тарас Шевченко... Геній, мислитель, пророк. Людина незвичайної долі й незвичайного таланту, що здобула світову славу.

Ведучий 2:

Увібравши в себе душу народу, він підніс його духовну велич і красу на найвищу височінь, чим збагатив увесь світ. Тарас Шевченко звеличив Україну, звеличив весь український народ. Давайте ж сьогодні торкнемося серцем Шевченківських творів. Проймемося їхнім духом, тим самим зможемо виконати поетові заповіді:

Учень 6:

...Не одцурайтеся своєї мови Ні в тихі дні, ні в дні громові, Ні в дні підступно мовчазні, Коли стоїш на крутизні Один, чолом сягнувши птаха, Й холодний вітер попід пахви Бере і забиває дих, Щоб ти скорився і притих. Не одцурайся, мій сину, Мови. У тебе іншої нема. Ти плоть і дух – одне-єдине Зі словом батьківським – Людина, Без нього – просто плоть німа. Без мови в світі нас – нема!

Учень 7:

Схаменіться, Подивіться на рай тихий, На свою країну, Полюбте щирим серцем Велику руїну, Розкуйтеся, братайтеся! У чужому краю Не шукайте, не питайте Того, що немає І на небі, а не тільки На чужому полі. В своїй хаті своя й правда, І сила, і воля.

Учень 8:

Учітесь, читайте, І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь, Бо хто матір забуває, Того діти цураються, В хату не пускають. Чужі люди проганяють, І немає злому На всій землі безконечній Веселого дому.

Учень 9:

Обніміте ж, брати мої, Найменшого брата, - Нехай мати усміхнеться, Заплакана мати. Благословить дітей своїх Твердимися руками І діточок поцілує Вольними устами. І забудеться срамотня Давня година, І оживе добра слава, Слава України, І світ ясний, невечірній Тихо засяє... Обніміться ж, брати мої, Молю вас, благаю!

Учень 10:

І мене в сім'ї великій, В сім'ї вольній, новій, Не забудьте пам'янути Незлим тихим словом.

(Пісня на слова Шевченка “Зоре моя вечірняя”).

Ведучий 1:

“Незлим тихим словом” згадуємо ми свого пророка, який залишив нам прекрасні твори. А що ж залишимо своїм нащадкам ми?

Учень 11:

Залишим у спадок новим поколінням Свої ідеали й свої устремління, Могутню Україну, в якій наша сила, І геній Шевченка як нації крила.

Учень 12:

Залишим і те, що душею народу Зовуть недаремно від роду до роду, Як вищу красу і життєву основу, Залишимо Слово, ім'я своє, Мову.

II частина

До участі в II частині запрошуються сучасні творці слова, літератори, члени літературних, мовних товариств рідного краю, обдаровані учні, які досягли високих успіхів у олімпіаді з української мови та літератури, у конкурсах учнівської творчості.

Ведучий 1:

Сьогодні у нас в гостях присутні сучасні творці слова, люди, які все своє життя, працюючи творчо й натхненно, бережуть і леліють мову. Вони залишають у спадок новим поколінням животворне слово.

Ведучий 2:

Ми раді вітати на нашому святі громадських діячів, сучасних митців нашого краю: *(називає гостей, надає їм слово).*

Ведучий 2:

Дякуємо вам за щирі слова, за чудові поезії. Дозвольте побажати вам міцного здоров'я, натхнення й творчої наснаги. Нехай у ваших душах ніколи не перестає палати вогонь любові до рідної мови, до свого народу, до України. Прийміть, будь ласка, від учнів нашої школи в подарунок – пісню.

(Пісня “Про добро”).

Ведучий 1:

Ми продовжуємо знайомство з митцями нашого міста. І зараз наша мова піде не про відомих досвідчених поетів і письменників, а про початківців, про наших ровесників. Вони навчаються, як і ви, в школі, живуть у нашому місті, ходять тими ж вулицями, що і ви. Але відрізняються від нас особливим сприйняттям оточуючого нас життя, особливим даром розповісти про свої відчуття, думки мовою поезії. Це молоді музи наших шкіл.

(Представлення, привітання гостей (можна у віршовій формі). Інтерв'ю з юними даруваннями, читання власних творів гостями).

Ведучий 1:

Хотілося б висловити слова подяки юним поетичним даруванням за ті почуття й думки, які пробудили вони в нас. І, мабуть, усі присутні у цій залі погодяться з нами, що “якщо і є на світі Бог, то це поезія”, це слово, це наша мова, це генетичний код нації.

Вірш Віктора Баранова “До українців”

Я запитую в себе, питаю у вас, у людей, Я питаю в книжок, роззираюсь на кожній сторінці: Де той рік, де той місяць, той проклятий тиждень і день, Коли ми, українці, забули, що ми – українці?

І що є в нас душа, повна власних чеснот і щедрот, І що є у нас думка, яка ще од Байди нам в'ється, І що ми на Україні – такі український народ, А не просто населення, як це у звітах дається. І що хміль наш – у пісні, а не у барилах вина. І що щедрість – в серцях, а не лиш у крамничних вітринах. І що є у нас мова, і що українська вона, Без якої наш край – територія, а не Україна.

Я до себе кажу і до кожного з вас: - Говори!

Говорімо усі, хоч ми й добре навчилися мовчати! Запитаймо у себе: відколи, з якої пори Почали українці себе у собі забувати? Запитаймо й про те, як ми дружно дійшли до буття, У якому свідомості нашій збагнути незмога, Чом солодшим од меду нам видався чад забуття Рідних слів, і пісень, і джерел, і стежок від порога.

Українці мої! То українці ми з вами – чи як?

Чи в “моголах” і вмерти судила нам доля пихата? Чи в могили й забрати судилось нам наш переляк,

Що розцвів нам у душах смиренністю “меншого брата”?

Українці мої! Як гірчать мені власні слова...

Знаю добре, що й вам вони теж – не солодкі гостинці.

Але мушу казати, бо серце, мов свічка, сплива,

Коли бачу, як люто себе зневажають українці.

Я вже й сам ладен mówити: “Воно тобі треба?... Стерпи!”

Тільки ж хочу, українці, спитати у вас нелукаво: Ради кого Шевченкові йти було в Орські степи?

Ради кого ховати свій біль за солдатську халяву?

То хіба ж не впаде, не закотиться наша зоря, І хіба не зотліє на тліні українство між нами,

Коли навіть на згаричі долі й зорі Кобзаря Ми і досі спокійно себе почуваємо хохлами? Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил. Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.

Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,

Як не зраджена вами, зневажена вами Україна...

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил. Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.

Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,

Як не зраджена вами, зневажена вами Україна...

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил. Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.

Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,

Як не зраджена вами, зневажена вами Україна...

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил. Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.

Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,

Як не зраджена вами, зневажена вами Україна...

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил. Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.

Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,

Як не зраджена вами, зневажена вами Україна...

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил. Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.

Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,

Як не зраджена вами, зневажена вами Україна...

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил. Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.

Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,

Як не зраджена вами, зневажена вами Україна...

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил. Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.

Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,

Як не зраджена вами, зневажена вами Україна...

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил. Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.

Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,

Як не зраджена вами, зневажена вами Україна...

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил. Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.

Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,

Як не зраджена вами, зневажена вами Україна...

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил. Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.

Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,

Як не зраджена вами, зневажена вами Україна...

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил. Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.

Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,

Як не зраджена вами, зневажена вами Україна...

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил. Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.

Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,

Як не зраджена вами, зневажена вами Україна...

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил. Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.

Тільки хто ж колись небо нахилить до ваших могил,

Як не зраджена вами, зневажена вами Україна...

Українці мої! Дай вам Боже і щастя, і сил. Можна жити й хохлом, і не згіркне від того хлібина.